ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Рік 1921. Видано дня 21. лютого. Ч. I.

Йосафат Коциловський

Божою Милостію і благословенням Апостольського Римського Престола

Епископ Перемиський, Самбірський і Сяніцький

ВСЕЧЕСНІЙШОМУ ДУХОВЕНСТВУ І ВІРНИМ НАШОЇ ЕПАРХІЇ

Мир в Господі і Архієрейське благословене!

Тяжкі се були часи, які переживала св. католицька Церква в р. 1870. Свят. Отець Папа Римський опинився тоді в полоні збунтованих італійських військ, єресі в негідний спосіб підкопували повагу Христового Намісника, ліберальні безбожні правительства зірвали угоду, яку перед тим були заключили з Церквою а на саму Церкву змагалися накинути пута неволі.

Здавалось, що всьо страчене. Здавалось, що всі добутки праці св. Духа в Церкві, що вся праця труженників для слави Божої, під подувом тодішної революції піде на марно, пропаде.

Жадна природна земна сила не була тоді в можности зарадити лиху. Але зітхання сердець вірних Ісусови, неслись перед престіл Всевишнього і просили о поміч, благали о милосердє. Подібно як перед приходом на світ Спасителя умолювали тоді праведні Бога: „яви нам Господи милость твою, і спасенє твоє даждь нам“ (псл. 84. 8).

Тодішний св. Отець Папа Пій IX, в пересвідченню,

що поміч Святих має в Бога велику силу, звертає свої очи на св. Йосифа, і дня 8. грудня 1870 р. проголошує Його. Покровителем католицької Церкви.

Від цеї хвилі зачинаєся зворот до лучшого. Почитання св. Йосифа Обручника між Христовими вірними росте — змагається, а в слід за цим і Церков і Апостольський Престол відносять побіду над ворогами і прибираються у новий блеск надземської слави.

Заворушення теперішнього часу, безнадійне економічне положення по світовій війні, надмірна жадоба богацтв і непогамовані пристрасти у кляс непосідаючих, нарушення супружої вірности, непошановання родичів і старших, гроза страшного суспільного перевороту, який віщує лишень знищення всякої культури і релігійности, — спонукали і теперішнього Св. Отця звернутися з вірними своїми дітьми цілого католицького світа до св. Йосифа Обручника о поміч для людського роду. Нагоду до цего дала св. Вітцеви пятьдесятьлітна ювілейна річниця проголошення св. Йосифа Обручника покровителем католицької Церкви. А що зле понятий соціялізм став загальною язвою нинішної суспільности, і загрожує своїми погубними наслідками в першій мірі тим, що працею своїх рук заробляють на життя, тож св. Отець у своїм всесвітнім посланню з дня 25. липня 1920 р. вказує в першій мірі робучій верстві людського роду на це, що св. Йосиф переводив своє життя в тих самих условинах, що і вони, а Христос Господь, мимо сего, що був Єдинородним Сином Предвічного Вітця, хотів називатися „сином робітника". Бо дім в Назареті хоч був домом убогости і праці, але рівночасно був і місцем найвисших чеснот і найсовершеннійшого щастя. »Нехай проте, — каже св. Отець, всі навчаться в школі св. Йосифа глядіти на переминаючі добра цеї землі в світлі непереминаючих дібр вічних. Нехай надія небесних дібр стане для них потіхою в терпінях дочасного життя. Нехай з'уміють збирати собі тут заслуги на будуче життя через піддання себе Божій волі, через самовідречення, справедливість, побожність. Особливо що до робітників, мило нам пригадати їм слова бл. п. Нашого Попередника, Льва XIII, які висказав в сім предметі, а так влучні, що здається, годі сказати щось відповіднійшого : »Цего рода гадки повинні додати мужности і привернути рівновагу духа терплячим і всім тим, що заробляють на життя працею своїх рук. Бо

певна річ, що вільно їм двигатися зі стану нужди і поправляти своє положення справедливими середниками, але ані справедливість ані розум не дають їм права до цего, щоби вивертали лад намірений Божим Провидінням. Що більше, ужиття середників перемоги, змагання увести в гру насильство і заколот, будуть лише нерозсудним вирахованням, яке звичайно інакше не кінчиться, як погіршенням нещасливого стану, який хотілося направити. Робітники дадуть доказ розуму, єсли не позволять звестися обітницям приклонників розладу, а зложать своє уповання в примірі життя св. Йосифа і в любові Матери-Церкви, яка з кождим днем все більше старається помочи їм в їх судьбі.«

»В міру як серед вірних пошириться почитання св. Йосифа, можна буде надіятися також сучасного зросту набоженства до св. Родини з Назарету, якої Він був головою. Бо сі два набоженства є зі собою тісно злучені і одно є природним випливом з другого. Св. Йосиф веде нас до Марії, а Марія до жерела всякої святости, до Ісуса, який своїм послухом для Йосифа і Марії, освятив родинні чесноти. Нашим найгорячійшим бажанням є, — каже св. Отець, побачити всі християнські родини обновлені і перетворені після сих великих чеснот. Бо людська суспільність основується на родинах, і в дни, в котрім родинне життя відновиться, в котрім віджиє супружа святість, згода і вірність, в тім дни у цілім організмі людської суспільности начне кружляти нова, чиста кров. Се буде день, в котрім побачимо віднову і розцвіт обичаїв не лише одиниць але і цілих суспільностій і народів.«

При кінці свого послання взиває св. Отець католицьких Епископів цілого світа, щоби заохочували вірних до як найгорячійшої набожности до св. Йосифа в цих так важких і переломових часах, які переживає тепер католицька Церква. Поручає присвячувати св. Йосифови один день (середу) в тижни, і один місяць в році. Звертає увагу на сю обставину, що св. Йосиф є осибливійшим покровителем всіх умираючих, і тому заохочує нас, щоби ми просили св. Йосифа о ласку витревання в добрім аж до смерти, з кріпким уповання віддаючи під Його покров цю найважнійшу хвилю нашого життя, що від неї зависить наше вічне життя, — а в кінці розпоряджує, щоби в цілім католицькім світі почавши від дня 8. грудня 1920 р. через цілий рік уряджувано торжественні богослуження в честь

св. Йосифа, та уділяє всім тим, що будуть брати участь в цих богослуженнях. повний відпуст, який можна буде позискати під звичайно приписаними услівями.

З такимто посланнєм звернувся Св. Отець Папа Римський до всіх народів світа. Всіх закликає, всіх хоче привести до стіп св. Йосифа, і має надію, що св. Йосиф, порушений молитвами цілого світа, тим усильнійше буде вставлятися за св. католицьку Церков і умолить Всемогучого Бога, щоби змилосердився над нещасним людським родом і відвернув від нього ті нещастя, на які він за так численні гріхи заслужив.

Це правда, що кождому народови потреба опіки св. Йосифа, але здається що в першій мірі потреба єї нашому народови. Бо много в нас нещастя, много-премного всякого горя. Кілько то в нас знищення, кілько невідбудованих сіл, хат і церквей?! кілько убогих, що без хліба і топлива примирають з голоду і холоду?! Кілько то сиріт що підчас війни втратили своїх родичів і витягають тепер до нас свої рученята і просять нас о хліб і науку?! Кілько то господарств по селах нидіє — пропадає, бо або бракує худібки щоби нею обробити землю, або — що гірше, бракує і рук до праці, бо ті, що перше її обробляли, може лягли головами у борбі за лучшу долю свого народу?

Крім сих о много гірші нещастя навістили нашу країну. Згадаймо, в як многих супружествах нарушена через сю війну вірність супружа? Чоловік на війні, довго не вертав, вісти були навіть, що здаєцьця погиб, а жінка в хаті згодом освоїлась з тим, допустила до серця покусу, а за цим і образу Бога . . . А кілько то случаїв таких було, що ізза браку мужеського надзору в хаті, молоді дівчата позволили звести себе на манівці? Кілько то наших молодців через війну змінилося? О! коби на ліпше! Правда вернули вони і оповідають о ріжних краях і обичаях, кажуть, що богато бачили, що много навчилися. Але старі батьки, що лишилися в селі вірні Богови, що тепер крізь сльози дивляться на цю заграничну науку своїх синів, кажуть, що ліпшеби було, слиби вони були цеї мудрої науки і не закоштували, бо з нею стратили вони і віру, а тепер чваняться перед другими, що їм тепер вже не потреба ні

Бога, ні священика, ні Церкви. О! богато, богато є таких. Вони змінилися, але на гірше.

А безбожні брошури і часописі, особливо з Америки? Кілько то вони зла наносять душам? Всі вони, як на один приказ, одно лишень голосять і одно лишень мають на ціли, а це: вирвати віру з сердець і позбавити їх цего найдорощого і найціннійшого скарбу, який чоловік має на цім світі. Правда, що всі вони також говорять о вірі, о души, о небі, о пеклі, о чистилищи, але лишень на це, щоби висміяти науку Ісуса Христа і заперечити Його Божество. Дійсно, кілько то вони вже душ зіпсували і погубили, ті злі часописі. Особливо між нашою молодіжию. Бо старший чоловік, що то вже зазнав не одного і зла і добра, не так легко дасться звести такій часописі; але молодий, що ще не зазнав нічого, ще не мав нагоди набідуватися і добачувати у всіх злиднях руку Милосерного Бога, всього чіпається і до всього душею прилягне, коби воно лишень позваляло йому свобідно жити.

Так отже зла між нами богато-богато; виглядає так, неначеб всі пекольні сили завзялися на наш нарід; з усіх сторін на нього нападають, щоби нанести йому загибіль дочасну і вічну.

Але чиж задля того попадати мем в зневіру? або може віддаватися розпуці? О! нема більшої отруї для людського серця, як зневіра, як розпука. Віруючий християнин не знає що то зневіра, що це розпука. Християнин, що має Бога в серцю, знає, що Господь Бог є всемогучий, що Він, а не хто инчий управляє нашою землею і цілим світом. Знає, що лишень від Нього зависить судьба всіх народів, всіх держав і кождого чоловіка з окрема. »Кто же єсть творяй поднебесную, і яже в ней всяческая?« (Йов. 34.13) »Вам же і власи главнії ізочтени суть. Не убойтеся убо« (Мт. 10. 30). Вірить, що Бог обдаровує добром всі народи але що Він допускає на них і нещасте, чи для цего, щоби дати їм нагоду надоложити за провини, чи яко допуст для їх зросту в чесноті.

Сли проте нещастя в нашім народі так змоглися, тим більше повинні ми звернутися до Бога, і за посередництвом Його Святих просити о милосердє і помилування.

Послухаймо проте голосу теперішнього Христового Намісника Папи Венедикта XV і возьмім собі за нашого Опікуна св. Йосифа, Обручника Преч. Діви Марії. Йому

віддаймо всі наші справи, всю нашу долю. Він так могучий наш Заступник перед Богом, що зможе для нас, для нашої Епархії, для цілого нашого народу випросити всьо, чого йому потреба для щастя туземного і вічного. Його поставив Господь Бог паном цего світа, свого дому і князем всього свого маєтку, ц. є. душ наших. «Постави єго господина дому своєму і князя всему стяжанію своєму». (Псл. 104. 21). Св. Йосиф, це наш пан, це князь наших душ. Вибрати собі Його за опікуна, це нічо инчого, як сповнити у тім Божу волю. Як Бог хотів, щоби св. Йосиф опікувався Ісусом і всім що до Него належало, так також хоче, щоби на завсігди опікувався всіми тими, що суть «наслідієм» Ісуса, що суть відкуплені Прсв. Його Кровію. Одним словом: св. Йосиф, це з волі Божої перший і наймогучійший Опікун кождого чоловіка, кождої родини, державі, кождого народу!

Наша Церков учить нас, як маємо сю правду розуміти, бо від давен давна в богослуженнях аж два рази в році, в недалеких від себе відступах приказує нам святкувати память св. Йосифа Обручника, а іменно, в другий день Різдвяних Свят і в першу неділю по сих Святах. Крім сего присвячує памяти св. Йосифа Обручника цілий місяць жовтень, а особливійшими набоженствами і осібною молитвою, яку в сім місяци кождого дня відмавляємо по Службі Божій, стараєся віддавати честь сему великому Святому.

Повтаряю проте, ідім за голосом Святійшого Вітця і голосом св. Церкви, і всі разом як і кождий з осібна, торжественно, виберім собі св. Йосифа нашим Опікуном, нашим Покровителем. Скажім Йому: Св. Йосифе, Обручниче Пречистої Богородиці! отсе я, перед лицем Бога в Тройці Єдиного, перед лицем Пречистої Діви Марії, перед всіми хорами св. Ангелів Божих і ликами всіх Святих, хоч негідний цеї ласки, вибираю собі Тебе за мого Защитника, за мого Опікуна і Покровителя, і Тобі віддаю моє тіло, мої змисли, мою душу, розум і волю, і усильно прошу Тебе о це, випроси мені у Господа Бога ласку праведно жити і витревати в добрім аж до смерти, так щоби я через щасливу смерть, завдяки Твому могучому Заступництву, став гідним осягнути вічну славу в небі.

Але це ще не всьо. Це ще не вистарчить, вибрати собі св. Йосифа за нашого Покровителя. Через те св. Йосиф ще не стане нашим Покровителем.

Щоби удостоїтися цеї ласки, треба нам наслідувати св. Йосифа в його чеснотах. Треба змінити своє життя, треба позбутися і стеречися гріха, треба полюбити Божий закон, треба полюбити Ісуса і Марію, Пречисту Богородицю. Треба часто застанавлятися над життям св. Йосифа і розважати Його великі чесноти, яких нам дав примір. Доперва тоді св. Йосиф буде дійсно нашим опікуном.

Котріж то чесноти св. Йосифа на першім місци маємо наслідувати?

Передівсім чесноту віри. «Без віри, не возможно угодити Богу» (Евр. 11. 6.), — без віри не можна Господу Богови подобатися. Ся чеснота є початком людського спасення, основою і коренем всякого оправдання (Соб. Трид. зас. VI., гл. 8.) А святе Письмо говорить, що хто хоче праведно жити, мусить вірою жити. «Праведний от віри жив будет» (Гал. 3. 11.)

Ця чеснота перед всіми инчими прикрашувала душу св. Йосифа. Скоро лишень почув в сні від Божого Ангела слова: «Йосифе, сине Давидов, не убойся пріяти Маріям жени твоєя; рождшеє бо ся в ней от Духа єсть свята» (Мт. 1. 20.), сейчас кріпко повірив, що Ісус є Богом, що Марія, Його подруга, є Дівою і стане Матерію Бога. Повірив і після цеї віри поступав.

Так і ми, дорогі в Христі, повинні за приміром св. Йосифа кріпко вірити в сю підставну правду віри, з котрої випливають всі инчі. Сли кріпко віримо що Ісус є Богом, тоді ніколи не будемо сумніватися о ніякій инчій правді віри. Тоді ніколи не будемо прислухуватися бесідам, що сю науку перекручують або її безчестять. Коли кріпко вірити будемо, що Ісус є Богом, тоді радо будемо почитати також і Його Боже Серце і Його Пречисту Матір, а належите почитання Божої Матери це знак, по якім пізнаємо душі призначені до небесного щастя.

Віра є підставою любови Бога і любови ближнього. Ісус Христос сказав нам що: »в сію обою заповідію, весь закон і пророци висять« (Мт. 22. 40). На любови Бога і ближнього основується ціла Христова наука.

Єсли хочемо побудовати хату, не ідемо на воду, на море, ані на пісок, але шукаємо твердого грунту, і на

тім ґрунті кладемо підвалини — фундамент під хату; так само і коли хочемо побудувати хату християнських чеснот кладемо фундаменти цеї хати на твердім ґрунті: цим ґрунтом се віра в Ісуса, Бога і Спасителя нашого, а підвалинами цеї хати, се любов Бога і любов нашого ближнього.

Сими двома чеснотами відзначався св. Йосиф. Любов Бога улекшувала йому всі терпіня і труди поношені для Ісуса і Марії, а любов ближнього спонукала його рішити ся радше опустити Преч. Діву, як допустити підозріння що до Єї Пречистого Божого Материнства. Наслідуймо і ми св. Йосифа в тих чеснотах, а тоді і для нас легкими будуть всі терпіння і противности, від яких не є вільне життя ніякого чоловіка на землі, тоді і ми ні гадками, ні словами, ні ділами не будемо кривдити наших ближніх.

Щож сказати нам о дальших чеснотах св. Обручника Марії? Що сказати о послусі для Божої волі, що спонукує його сповняти як найточнійше всьо, що Боже Провидіння розпорядило зглядом Ісуса і Марії. Пригадаймо собі Його подорож до Вефлеєма, де прийшло на світ Боже Дитятко, пригадаймо собі обряд Обрізання Ісуса виконаний точно після приписів Старого Завіта,—подорож до Єрусалимської святині, щоби виконати це, що закон Мойсея приказував і пожертвувати Ісуса Господу Богови, — утечу до Египту і поворот відтам, — життя в Назареті і т. п. Як св. Йосиф всюда совершенно послушний! Не нарікає, не отягає ся, не зволікає ніколи виповнити все Божу волю. О коби то і ми вірно Його у тім наслідували.

Щож сказати нам дальше про инчі чесноти? Про чесноту чистоти, через яку св. Йосиф удостоїв ся стати найгіднійшим Сторожом Пречистої чистоти Марії і Єї дівственного Божого Материнства? Про чесноту терпеливости, лагідности, покори, повздержности, побожности і инчі многі, яких у души св. Йосифа є незглубиме море, котрого ніяке людське перо описати, ані ніякі людські уста переповісти не в силі? Сими чеснотами св. Йосиф перевисшає кождого і найвисшого Святого в небі, а лишень одна одинока Марія, Його Пречиста подруга, була святійшою, і тому лишень Вона одинока тішить ся в небі висшою славою.

Треба нам проте ті чесноти св. Йосифа часто розважати, треба нам старатися наслідувати Його в них і старатися жити життєм подібним до Його життя. Доперва тоді щирою буде наша посвята св. Йосифови, Його вибір

за нашого Опікуна, нашого Покровителя. Доперва тоді возьме св. Йосиф у свої могучі руки судьбу нашого життя. Під Його Покровом доперва тоді будемо могли спокійно глядіти в будучність, без страху о наше вічне спасення.

Додаймо проте до висше наведених слів посвяти ще і сі: Святий Йосифе Обручниче Пречистої Богородиці! Вибираючи Тебе за мого Опікуна і Покровителя, прирікаю Тобі, що о скілько це буде можливе о моїх слабих силах, буду старати ся не образити вже Господа Бога ніколи жадним гріхом, буду все жалувати за мої давні гріхи і буду ціле моє життя, яке мені ще лишаеться, старати ся наслідувати Тебе у Твоїх чеснотах. Прошу лишень Тебе і благаю, упроси мені в Ісуса, Спасителя світа благословеня для цеї моєї посвяти і потрібну ласку, щоби я вірно і точно додержав все те, що тепер Тобі прирік.

Щоби помочи Вам, — дорогі в Христі, до цего, щоби Ви стали ся гідними Опікунства і Покровительства св. Обручника Марії, я ідучи за волею і вказівками Св. Вітця Папи Венедикта XV., заряджую у моїй Епархії що слідує:

1. Всечесні отці Душпастирі будуть старатися в сім році об'учити належито своїх вірних о великій гідности і святости св. Йосифа Обручника, подаючи їм в як найприступнійший спосіб до наслідування Його великі чесноти.

2. В кожду другу неділю місяця пополудни, будуть Всеч. Отці у всіх церквах відправляти молебен в честь св. Йосифа Обручника*), зі Суплікацією і благословленням Нсв. Тайнами, а о скілько можна і з відповідною наукою.

3. Цілий місяць жовтень цего року, має бути в особливший спосіб посвячений почитанню св. Йосифа, подібно як посвячуємо місяць май почитанню Преч. Діви Марії, а місяць червень почитанню Прсв. Серца Ісуса. В сім місяци всюди у всіх церквах в Епархії, в котрих лишень можна, — а це під особистою відвічальністю дотичного душпастиря, відправляти належить кождого дня молебен в честь св. Йосифа, рівнож — о скілько можливе, з відповідною наукою, а в другу неділю місяця жовтня, се є в 18-у неділю по Сош. св. Духа в д. 23. н. ст., відправимо у всіх

---

*) Спосіб, як належить відправляти молебен, подає ся понизше.

церквах Епархії головне торжественне богослуження.*) В сім дни всі вірні, що висповідають ся і запричащають ся, будуть могли позискати совершенний відпуст.

ОО. Душпастирі, що мають більше церквей, будуть обовязані у всіх тих церквах відправити в найблизших неділях по другій неділі в жовтні ті самі богослуження по черзі з тим, що вірні їх парохій, які ще не позискали совершенного відпусту, будуть могли його позискати тоді. Зарядити належить так, щоби в цілій Нашій Епархії не було ні одної церковці, в котрійби не відправлено згаданого торжественного богослуження, і щоби всі в Епархії позискали совершенний відпуст.

Прийми св. Йосифе, Обручниче Пречистої Богоматери, сю нашу добру волю і сі постанови, якими бажаємо звеличати Тебе у сім році нашими молитвами і богослуженнями; упроси нам Божого благословення, щоби всі, ми священики і всі вірні нашої Епархії, пізнали і зрозуміли, як великим Ти Святим, як могучим Ти Покровителем вселенної. Ти, котрого просьбі Ісус опертися не в силі, упроси нам в нашого Спасителя потрібної помочи до достойного звеличання Тебе, — отвори нам молитвами Твоїми Пресвяте Серце Ісуса, сю невичерпану скарбницю благодати і злий її в обильности на цілу нашу Епархію і цілий наш нарід, щоби ми всі укріплені Божою ласкою мужно і невпинно працювали над освяченням наших душ і душ наших ближніх.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа зі всіми вами.

Дано в Перемишлі дня 31. січня 1921 р.

† ЙОСАФАТ

Епп.

*) Подрібний порядок торжества буде поданий до відома вчас — пізнійше.

Повисше посланнє належить перечитати народови в церкві замість проповіди в найблизшу неділю по його отриманню, зглядно і в слідуючих неділях, єли парохія має більше церквей!

Ч. 100/орд. Порядок молебна до св. Йосифа. — Начало

обичне — Тропар і Кондак св. Йосифа — Величанія св. Йосифови зі стихами з Утрені — відтак Євангеліє з Утрені з усіми елементами, які до него входять, — »Паки паки приклонше коліні«, молитва »К тебі блаженний Йосифе« і 3. »Богородице Діво« відмовлені разом з народом (гл. низше), — Єктенія сугуба, малий отпуст і »Под твою милост». — В разі, єслиб по молебні відправлялась суплікація, »Под твою милость« належить відспівати по суплікації.

Цего порядку молебна належить придержуватися в перемиській Епархії як у світських так у монастирських церквах.

Увага: В висче поданий спосіб можна з оправданих причин уложити молебні на празники Господські, Богородичні і декотрих Святих і за позволенням Єписк. Ординаріяту відправляти їх прим. з нагоди храмового Святого, і т. и. В сім случаю молитву до відчитання по Евангелію належить взяти з дотичного акафіста сли є, а сли такого нема, ограничитися на відмовленню з народом 3. »Богородице Діво« кожде віддільно, при чім священик заподає народови голосно наміреня словами: »Помолімся за свят. Вселенського Архієрея, Епископів священиків і всіх вірних«. — Всі: »Богородице Діво«. »Помолімся о навернення грішників«.—Всі: »Богородице Діво«. »Помолімся о добрих і ревних священиків і о.....« — Всі: »Богородице Діво».

Примічається, що і в молебнах в яких відчитуємо по Евангелію осібну молитву, можна по сій молитві відмавляти з народом висше згадані 3. »Богородице Діво.«

Евент. проповідь має священик по Евангелію, зглядно по отпусті перед суплікацією.

Ч. 40 орд. Зарядженнє на час постів в р. 1921 згл. до Великого Посту в р. 1922. Піст, захований в дусі покаяня, приносить дуже великі користи для кождого християнина, бо відриває нашу душу від річей, що милі нашим змислам і звертає єї до річей небесних. Тому то дуже радіби Ми були з сего єслиби вірні повірені Нашій опіці, заховували строгі пости наших предків.

В виду однак теперішних тяжких обставин, уважаємо за вказане уділити Всч. Священьству і вірним Нашої Епархії розрішення на мясні страви на всі дні сегорічного Великого Посту і инчих постів аж до Великого Посту в р. 1922

виключно, з виїмком кождої середи і пятниці і цілої страстної седмиці.

Де би однак заходила конечна потреба дальше ідучого розрішення, там уділяємо Всч. ОО. Душпастирям, Катехитам і Сповідникам власть розрішати і в висше застережені дні з виїмком одної св. Вел. Пятниці.

Особи користаючі з розрішення, відмовлять звичайно приписані в таких разах молитви. Рівночасно замічаєся, що особи хорі, або ослаблені в наслідок недуги, жебраки, тяжко працюючі, жінкн бременні і кормлячі діти, родини, котрих голова дому не допускає иньших страв, не є обовязані до посту.

Повисші розрішення від посту подадуть Всч. ОО. душпастирі, згл. катехити, своїм вірним до відома в мясопустну неділю.

На пасхальну сповідь визначуємо, подібно як в минувших роках, з причини браку священиків, довший час, а іменно від І. понеділка св. Великого Посту аж до Празника Пресв. Тройці.

Всч. ОО. Душпастирі і катехити нехай доложать усіх старань, щоби як найлучше приготовити нарід до достойного приняття св. Тайн, при чім не залишать звернути їх увагу на часте і щоденне св. Причастіє (гл. Архієрейське посланнє о частім і щоденнім св. Причастію — Вістник епарх. з р. 1911), і на перше св. Причастіє дітей (гл. Архієрейське посланнє о першім св. Причастію дітей з р. 1914).

Пригадується, що Всеч. ОО. Душпастирі мають на час великодної сповіди власть розрішати своїх вірних від чотирох гріхів задержаних в Нашій Епархії.

В кінци уділяємо, аж до дальшого зарядження, всім ОО. сповідникам власть привертати каючимся утрачене право petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali habita cum consanguinea vel consanguineo sive in primo sive in secundo gradu suae uxoris resp. sui mariti, що має ділатися в слідуючий спосіб: по виголошенню форми розрішення св. Тайни Покаяня, має сказатися: »кромі сего властію Преосв. Епископови Йосафатови даною, а мені відпорученою, привертаю тобі право жадати довг супружий від свого мужа (жени), котре ти утратив(ла) через тілесний гріх зі спорідненою (зі спорідненим) твоєї жінки (твого мужа) поповнений. Во імя Отця і Сина і св. Духа. Амін.

Ч. 34/орд. В справі Служб Божих релігійного фонду.— Св. Отець Папа Венедикт XV. рішеннєм св. Зібрання з дня 24. падолиста 1920 Ч. 4714 призволив **на протяг 3 літ** Всч. ОО. Душпастирам перемиської Епархії, на котрих тяжить обовязок відправи **Служб Божих релігійного фонду,** лучити всі згадані Служби Божі **до одної читаної кождого року.** Позваляю всім Всеч. ОО. з сеї власти користати.

Рівночасно з покликом на тутешне рішення Ч. 5686 з р. 1920 (Епарх. Відомости 1920 р. Ч. IV ст. 35) **поновно взиваю всіх Всеч. ОО. Деканів, щоби найдальше до кінця марта с. р. осібним письмом подали тут точний звіт:**

1) в котрих парохіях тамошного деканату є душпастирі обовязані відправляти Служби Божі релігійного фонду?

2) чи відправлено всі Служби Божі релігійного фонду за попередні літа до 1920 р. включно?

3) если не відправлено, подати, за котрі літа, з яких причин, хто тоді був душпастирем даної парохії, чи вже помер, чи еще жие і до тепер душпастирює?

4) чи Всч. ОО. Декани взивали нерадивих в сім згляді кондеканальних священиків до сповнення обовязку?

Справа відправи Служб Божих є дуже важна, відповідальність дуже велика. Маю проте повну надію, що на будуче так Всч. ОО. Декани, як і прочі дотичні ОО. Душпастирі належито сповнять в сім згляді свій обовязок.

Ч. 115/орд. Еписк. Ординаріят пригадує Всч. Духовенству, що закони Церкви забороняють священикам бувати на театральних представленнях в яких нарушується віру або обичайність, бувати на представленнях в кінах, брати участь в танцях і балях і управляти газардові гри в карти (прим. фербель).

Ч. 977. З огляду на нечуване, дуже скорим ходом поступаюче обезціненнє гроша єсьмо поновно приневолені піднести канцелярійні такси, яких висоту отсим подаємо.

I. Такси подружні.

1) I ст. спорідненя або посвояченя (чи рівний, чи мішаний) . . . . 300 Мк.
2) II-ий степень і III-ий з II-им . . . 250 „

3) III-ий степень і IV-ий з III-им . . . 200 „
4) IV-ий степень . . . . . 100 „
5) Impedimentum criminis neutro machinante . . 300 „
6) Иньші розрішення подружні . . . 100 „

II. Грамоти і иньші оплати.

1) Такса при інституції на парохію . . 300 Мк.
2) Такса з нагоди одержання завідательства парохії або сам. сотрудництва . . 100 „
3) Такса за звичайне сотрудництво . . 25 „
4) Грамота на благословенне церкви, каплиці, кладовища, дзвонів, престола і т. п. . 100 „
5) Грамота відпустительна з дієцезії або приняття до дієцезії . . . 300 „
6) Грамота розрішення ab irregularitate ex defectu et delicto . . . . 200 „
7) Антимінси . . . . . 300 „
8) Грамота рукоположення і судовласть в св. Тайні Покаяння . . . . 50 „
9) Грамота на всякі відзнаки і похвали . . 300 „
10) Подання о виєднання конґруи, службових додатків, дорожняного додатку, запомоги . 40 „
11) Подання о парохію (кожде з осібна) . . 20 „
12) Всякі иньші подання . . . . 10 „
13) Затвердження нафтового контракту . . 1—2%.

III.

Судові такси і всякі иньші підноситься в троє тільки, як се було подано в III ч. Епарх. Відомостей з р. 1920 ст. 24.

Ч. 760. — Візитація шкіл. — Взиваєся всіх шкільно-ординаріятських оо. комісарів, щоби звізитували всі приділені їм школи і предложили Еписк. Ординаріятови точне і вірне справоздання о стані науки релігії в школах і о релігійно-моральнім поведенню молодежи найдальше до 15. липня с. р.

ОО. Деканатам поручаєся допильнувати виконання сего розпорядження.

Ч. 978. З покликом на тутешне рішення оголошене під ч. 6870 в IV ч. »Епархіяльних Відомостий« з 1920 р. взиваєся тих Всч. ОО. Деканів, що доси його не виконали, о як найскорійше предложення виказів ушкоджених війною церковних і парохіяльних будинків.

Викази мають бути зладжені через ОО. Деканів сумарично з цілого деканату з докладним виповненнєм всіх рубрик. Предкладані викази поодиноко через ОО. парохів, як не відповідаючі рішенню, мусілиби бути звернені.

Примічаєся, що в рубриці 5. квестіонаря має бути замість »дата відбудови церкви« — »дата **будови** ц.« —

В замітці належить подати також приблизний кошт огородження церкви згл. парохіяльного обійстя, коли оно де зістало знищене.

Ч. 45/орд. — В справі вношення подань на парохії через недавно інституованих парохів. — Лучається, що декотрі парохи, ледви обняли свою парохію, вносять вже подання на инчу.

Ідучи проте за гадкою Церкви, яка уважає часту зміну душпастирів в парохії за шкідливу для вірних, — і уважаючи, що три роки це найкоротший час в якім парох може в парохії зачати з користю працювати, заряджую, що жаден парох, що отримав парохію не може, без позволення Еписк. Ординаріяту, перед упливом трех літ, вносити подань о наданнє йому инчої парохії.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 24/орд. В справі практик спіритистичних і наук теософічних. Рівномірно з загальним занепадом віри і обичаїв в народах, поширюються практики »викликування духів« і так звані теософічні науки. Пригадую Всеч. Отцям, що так одні як другі суть Церквою рішучо осуджені.

Святійший Отець затвердив в тім предметі рішення Найвисшої Св. Конгрегації Sancti Officii, а іменнно в цьвітни 1917 р. на запитаннє: „An liceat per MEDIUM, ut vocant, vel sine MEDIO, adhibito vel non hypnotismo, locutionibus aut manifestationibus spiritisticis quibuscumque adsistere, etiam speciem honestatis vel pietatis praeseferentibus, sive interrogando animas aut spiritus, sive audiendo responsa, sive tantum aspiciendo, etiam cum protestatione tacita vel expressa nullam cum malignis spiri-

tibus partem se habere velle“ відповідь: „NEGATIVE IN OMNIBUS.“ А в липни 1919 р. на запитаннє: „An doctrinae quas hodie theosophicas dicunt, componi possint cum doctrina catholica; ideoque an liceat nomen dare societatibus theosophicis, earum conventibus interesse, ipsarumque libros, ephemerides, diaria, scripta legere“ відповідь: NEGATIVE IN OMNIBUS.

Не забуваймо на се, що і в нас сі блуди промощують собі дорогу.

Ч. 7025. — Обезпеченнє будинків церковних і парохіяльних. — Парохіяльні Комітети не здають собі на жаль належито справи з теперішних валютових відносин та обезпечають церковні та парохіяльні будинки все єще після передвоєнних вартостей, які в ніякім відношенню не стоять до нинішних цін матеріялів бидівельних і роботизни. На случай пожежі обезпеченого обєкту товариство обезпечень не виплатить більшого відшкодовання як обезпечена сума, яка знова на теперішні відносини не вистарчає часом навіть на саме упрятання згарища. За тим йдуть взаїмні нарікання і жалі, бо брак фондів на відбудову церкви чи дому парохіяльного в дорозі конкуренції, викликує напруження в парохії, декуди при нинішних обставинах є впрост неможлива, та в дальшій консеквенції потягає за собою відступство від нашого обряду а навіть Церкви. Щоби зарадити лиху, Еписк. Ординарят видиться спонуканим видати слідуючі зарядження:

Всі Всеч. ОО. Настоятелі парохії (т. є. парохи, завідателі, сотрудники управляючі і самостійні) виготовлять залучений ту квестіонар — осібно для матерної а осібно для кождої з дочерних церквей, і предложать єго найдальше до 14 днів свому Урядови деканальному;

Всч. ОО. Декани отримавши всі квестіонарі з цілого деканату, по належитім їх провіренню, осудять в протягу других 14 днів колеґіяльно з двома сусідними священиками подану ОО. парохами вартість кождого будинку і установивши спільно висоту маючоїся обезпечити суми від кождого поодинокого будинку з осібна після теперішної їх дійсної вартости, закомунікують своє рішення поодиноким ОО. парохам. В протягу третих 14 днів мають всі ОО. настоятелі парохій подбати о засіданнє членів Комітету парохіяльного, а то в ціли переведення ухвали в справі

піднесеня квоти обезпеченя поодиноких будинків церковних і парохіяльних до висоти означеної Урядом деканальним і вслід за тим зголосити повзяту ухвалу до товариства вз. обезп. «Дністер» у Львові з відповідним грошевим задатком, повідомляючи рівночасно о тім свій Уряд деканальний. Еписк. Ординарят кладе велику вагу на скрупулятне чим скорше переведенє сего приказу всіми Всч. ОО. Деканами і Настоятелями парохій і домагаєся управильнення сеї для нашої Церкви і обряду многоважної справи з огляду на законну охорону майна церковного і парохіяльного, та поручає при тім Всч. ОО. Деканам на найблизшім деканальнім зборі управильнити остаточно обезпечення всіх наших церквей і парохіяльних будинків в нашім товаристві «Дністер».

Всеч. ОО. Декани пришлють звіт в сім ділі найпізнійше до кінця мая.

Всч. ОО. Настоятелі парохій поучать і своїх парохіян при ріжних нагодах, щоби і вони підвисшили обезпеченє своїх будинків до висоти іх теперішної вартости, щоби на случай пожежі захоронили себе від дальшого зубоженя і матеріяльного занепаду.

Ч. 460. Речинець конкурсових іспитів о душпастирскі бенефіції в р 1921. — Конкурсовий іспит о душпастирскі бенефіції відбудеся в днях 24. 25 згл. і 26 мая і 18, 19 згл. і 20. жовтня с. р. Кандидати бажаючі приступити до сих іспитів мають внести свої прошеня о припущенє до іспиту через свої Уряди деканальні в веснянім речинци найпізнійше до 1. мая, а в осіннім речинци найпізнійше до 30. вересня.

Священики, які перший раз приступають до іспиту, мають до свого прошеня долучити грамоту першого свого поставленя в душпастирстві на доказ, що скінчили три повні роки служби, а перед самим іспитом мають виказатися письменно виробленими проповідями від часу, коли їх введено в душпастирску службу згл. в обовязки катехита відповідно до тутешного розпорядку з дня 19. марта 1918 ч. 2836 (Вістник Епарх. Перем. 1918 ст. 57).

Ч. 48/орд. Іспит і свяченя укінчених богословів. — Кандидатів духовного стану, що покінчили богословскі

студії, взиваєсь отсим, щоби дня 22. марта с. р. явились до іспиту з богословських предметів. По іспиті подасться до відома речинець свячень.

Рівночасно пригадуємо тутешний розпорядок Ч. 3259 з р. 1820 (Епарх. Відомости з р. 1920 Ч. IV ст. 37 і 38), силою котрого Всч. ОО. Душпастирі є обовязані в совісти трикратно в неділі і свята оголошувати про намір приступлення до свячень сих кандидатів, якіби находилися в обємі їх парохій.

Згаданих кандидатів поручаємо молитвам Всч. Священства з тим, щоби і вірних заохотили до горячих молитов в сім намірі, щоби Бог дав нам добрих і ревних священиків.

Ч. 35/Орд. В справі редукції Служб Божих. — Подаю отсим до відома Всч. Духовенства, що св. Ап. Престол рішенем св. Зібраня для Східної Церкви з дня 24. падолиста 1920 Ч. 4712 уділив мені важну до дня 23. падолиста 1923 р. власть давати позволене а) лучити датки вірних на Служби Божі в сей спосіб, що священик побирає на одну читану Службу Божу квоту, яка відповідає 6 італійским лірам; б) лучити фондаційні Служби Божі і Служби Божі релігійного Фонду до квоти поданої під а); в) замінювати Служби Божі співані, хотяйби навіть фондовані, на читані і рівнож їх лучити після норми поданої під а); г) лучити датки вірних на співані парастаси, параклиси і акафісти до квоти, яка відповідає 4 італійским лірам, а на читані до квоти, яка відповідає 2 лірам італійским.

Священики бажаючі користати з сеї уділеної мені власти, віднесуться до Еп. Ординаріяту, залучуючи до подання 30 мк. яко таксу на канцелярийні видатки.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 36/Орд. Дароване неправно редукованих Служб Божих. — В часі деканальних зборів, які відбувалися в моїй присутности, прийшов я до пересвідченя, що декотрі ОО. Душпастирі самовільно лучили двокоронові і висші датки на Служби Божі до 20 корон і більше і то вже від 1915 року.

Щоби зарадити цему лихови, я віднісся до св. Ап. Престола з прошенєм, щоби зволив дарувати всі в той

спосіб не відправлені ще Служби Божі. І св. Ап. Престол рішенєм св. Зібраня для Східної Церкви з дня 24. падолиста 1920 Ч. 4711 прихилився до мого прошення, доповнюючи що бракує, зі загального Скарбу Церкви.

З особливійшою проте радостію в серцю, що можу, силою цеї уділеної мені від Апост. Престола власти сплатити цей залячаючий перед небом довг, я отсим, всіх Отців моеі Епархії і кождого з осібна, що в тім зглядi провинилися, **звілняю за минувше** від відправи залягаючих ще а без жадної власти получених і мнимо відправлених Служб Божих, і перестерігаю всіх перед Богом і власною їх совістю від подібних фатальних промахів на будуче, яких — слиби їх передчасна смерть постигла, не моглиби спокутувати і через цілу вічність.

Прошу дотичних Всеч. Отців щоби, сли можуть, відправили по одній Службі Божій в моїм наміренню.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 116/Орд. Взаїмні відношення межи парохом і сотрудником як також заступником пароха.

1. Парох є управителем парохії і сотрудник не може нічого нового, що не є приписане предпринимати або запроваджувати без відомости і позволення пароха. А єслиби уважав, що в парохії діються які неправильности, а парох не хотівби позволити на їх усунення, має то представити настоятелеви деканату і примінитися до єго заряджень; а єслиби то заряджене декана не усувало тих неправильностий, має ту справу предложити Епископови і до його заряджень примінитися.

2. Сотрудник має парохови як свому безпосередному настоятелеви оказувати почитанє і послушеньство. Парох же має сотрудника уважати як свого брата і як з братом з ним обходитися; не повинен єго занадто обтяжати, а спільно з ним трудитись в винограді Христовім.

3. Єсли парох є цілком неспосібний до управи парохії, а сотрудник отримає право управи, і тоді повинен парохови оказувати належите почитанє.

4. Сотрудникови, котрий у всім заступає пароха, прислугують всі права і обовязки власти́ві парохови,

з виїмком прнмінення св. Літургії за нарід, котре тяжить на пароху; єсли же заступає лише в части, то єго права і обовязки виражаються в грамоті поставляючій.

5. Парох обовязаний давати сотрудникови третю часть всіх доходів так в грошах як натураліях а також з чистих доходів з ґрунту, з виїмком саду, городу, ліса і терену нафтового і т. п. по стягненню третої части квоти вчисленої парохови в конґруу і третої части податку.

6. Єсли парох побирає дрова на опал понад 12 сягів (48 куб. метрів), то має дати з надвижки трету часть сотрудникови за зворотом коштів рубання і достави, коли парох ті сам поносить.

7. Парох має постаратися для сотрудника о відповідне помешкання з городом. А коли би коло помешкання не було городу, то має єму з найблище віддаленого ґрунту від помешкання сотрудника, а до управи городовини способного, виділити одну часть в обшарі рівнаючімся що найменше третій части того обшару, який займає сад і город пароха.

8. Єсли парох обрабляє сам ґрунт ерекціональний, тоді припаде для пароха дві третини за оброблення ґрунтів і зібрання плодів, а з третої третини припаде $^{2}/_{3}$ парохови а сотрудникови $^{1}/_{3}$ часть.

9. Єсли парох не обробляє сам ґрунту ерекціонального, лиш дає людям на спілку, то сотрудник має першеньство до сеї спілки і тоді обрабляючому ґрунт припаде дві третини або половина (після місцевого звичаю) а з третої третини (а зглядно половини) припаде парохови дві части а сотрудникови трета часть. Солома не може бути продана, лиш має бути зложена на ґрунті а обірник має бути вивезений на ерекціональний ґрунт тим, котрий його обробляє.

10. Єсли парох віднаймає ґрунт ерекціональний за гроші, то передовсім має перешеньство до винаймлення сотрудник; і винаймаючому не вільно піднаймити, але має або сам обрабляти той ґрунт або дати людям на спілку. Єсли винаймив сотрудник, тоді весь дохід з плодів належить до сотрудника; єсли же хто инший, то має той дати з чистого доходу сотрудникови третю часть (як висше, коли парох сам обрабляє ґрунт) і то все має бути виразно в контракті винайму застережене. Солома має бути спожита на ґрунті, а винаймаючий ґрунт має обірник вивезти на ґрунт ерекціональний.

11. Доходи канцелярийні і з нагоди вінчань, належать до пароха. Єслиже сотрудник провадить також канцелярію, або вінчає, то з доходів канцелярійних або вінчання належиться йому трета часть.

12. Єсли парох отримає кількатижневу, або кількамісячну відпустку, тоді що до доходів має парох зі своїм заступником, єсли такий не є сотрудником, заключити окрему угоду дотично доходів і ту угоду предложити Епископови до відома.

13. Єсли священик сусідний заступає хорого або перешкодженого або відсутного пароха, не може жадати винагородження за священодійства понад трету часть поборів.

14. Умови з парохіянами в справі винагородження за треби церковні не сміє ділати сотрудник, хибаби мав окреме поручення пароха, іно в тій справі сторони відослати до пароха.

15. Милостині на Служби Божі, парастаси, молебні, акафісти, водосвятє і т. п. побрані сотрудником від парохіян, має тойже давати парохови і они припадають в цілости тому, хто їх відправить. Відправляти же їх мають в рівній части парох і сотрудник о скільки не противиться воля жертвуючого. Милостині же на Служби Божі і пр. дані сотрудникови від непарохіян, може сотрудник сам відправляти і цілу милостиню собі задержати.

16. Парастаси, молебні, акафісти і т. п. складані, т. зв. соборні, як також парастаси в днях поминальних, уставом або звичаєм впроваджені належать до поділу в $^2/_3$ до пароха, а в $^1/_3$ до сотруднака, без огляду хто їх відправляє.

17. Датки при обході з свяченою водою по парохії і полях, як також при посіщенню домів з молитвою перед празниками Рождества Христового і Воскресення, де той звичай заховується, належать також до поділу: $^2/_3$ для пароха а $^1/_3$ для сотрудника, без огляду, котрий з них ті дійства сповняв.

18. Наколиб сотрудник зістав перенесений в протягу року т. є. межи 25. марта одного року і 24. марта другого року, тоді з грунтів припадають йому лише pro rata temporis, а решта має зложитися у пароха для будучого сотрудника pro rata temporis від дня введення на ту посаду. Проте так парох як сотрудник суть обовязані провадити точний і совісний рахунок з побраних ним плодів земних.

19. Єсли сотрудник є змушений удатися на відпустку для поратовання здоровля, або з иншої причини і парох єго сам заступає, не тратить через то припадаючих для него доходів.

20. Єсли парох поручить яке священодійство сотрудникови, а той того не виповняє без важної і справедливої причини іно сам парох, сотрудник не має права до поділу доходу з того священодійства.

21. Парох є обовязаний мешкати в домі парохіяльнім близько своєї церкви, може однак Епископ зі справедливої причини позволити де інде мешкати, скоро дім не є так віддалений, щоби парохіяльні дійства на тім терпіли.

22. Вільно парохови бути відсутним найбільше через два місяці чи то тяглих чи перерваних, хибаби після суду Епископа вимагала потреба довшої або лише короткої відсутности.

23. Парох (а також сотрудник і завідатель парохії) не заховуючий закона о резиденції, маючи також позволення від Епископа не резидовати, позбавляється всіх плодів і доходів парохії за час відсутности. Доходи припадають в половині для його заступника а другу половину має заступник віддати Епископови, котрий ті призначить або на церков, або на сироти, або на бідних.

24. Єсли парох зістане насильно вивезений, або виселений, то його заступник має право до побору доходів епітрахильних і плодів земних таке саме як сотрудник, котрий припадаючу часть для пароха ($^2/_3$) має віддавати родині пароха.

25. Де є два сотрудники, половина доходів чистих з плодів і епітрахильних належиться парохови, а друга половина сотрудникам в рівній части. Де є три сотрудники, парох побирає $^2/_5$, а сотрудники по $^1/_5$ чистих доходів. Єсли є чотири сотрудники, побирає парох $^2/_6$, а сотрудники по $^1/_6$ части так, що парох побирає все два рази тілько, що кождий сотрудник. Такий сам поділ має заховатися доходами канцелярійними і за вінчання, єсли канцелярію провадять і вінчають також сотрудники. В кождім случаю має парох право стягнути з доходів квоту почислену йому

в конґруу, а осталість доперва ділиться між парохом а сотрудниками.

Повищі приписи обовязують з днем оголошення.

До експонованих сотрудників вони не відносяться.

Ч. 117 орд. — Постанови при поділі парохіяльних доходів в інтеркалярнім році.

1) Рік інтеркалярний починається від дня опорожнення парохії чи то через смерть чи перенесення пароха і сягає до 24. марта слідуючого року.

2) Оферти на аренду ґрунтів ерекціональних в році інтеркалярнім мають вносити спільно вдовиця (а зглядно сироти) з завідателем парохії.

3) Виарендований ґрунт не вільно підарендувати, як це застерігається уже в контрактах аренди, но вдова і завідатель мають той ґрунт спільно зглядно по половині, кождий свою часть, обсівати і плоди збирати. Єслиби то було для них неможливим, то мають ґрунт відступити парохіянам до оброблення, обсіяння і зібрання плодів після місцевого звичаю і тоді мають зібрані плоди поділити в той спосіб, що обсіявший має дістати половину зглядно дві третини, а друга половина зглядно третина має поділитися між вдовицю і завідателя pro rata temporis то є: від 25. марта до дня смерти пароха ціла часть парохови згл. його родині, а осталість має бути поділена по половині між завідателя і вдовицю.

4) Завідатель парохії має давати вдовиці половину доходів за похорони і вінчання в грошах і натураліях. Инші доходи як стипендії на Служби Божі, акафісти, парастаси і т. п. належать в цілости до завідателя і з того завідатель не є обовязаний давати вдовиці нічого хиба половину хліба з соборних парастасів в днях поминальних уставом церковним і звичаєм місцевим введених, як також з акафістів, параклисів і молебнів т. з. соборних.

5) Єсли рік вдовичий с. є. рік від смерти пароха, кінчиться в місяцях по 25-ім марті, то могуть вдовиця з завідателем внести знова спільну оферту на виарендовання ґрунтів ерекціональних і обробляти їх як сказано п. 2. і тоді поділ має діятися в слідуючий спосіб:

а) хто обробив і обсіяв поле та зібрав плоди отримає умовлену частину;

б) позістала частина то є половина згл. третина зібраних плодів має поділитися pro rata temporis між вдовицю і завідателя по половині а осталість припаде новому пароxови по звороті чиншу заплаченого вдовицею і завідателем pro rata temporis. Так само має уложитися поділ з сіном, картофлями і иншими плодами огородовими. Солома і паша позістає на ґрунті, но так завідатель як вдовиця могуть припадаючою на них пашою і соломою кормити свій інвентар аж до 24. марта слідуючого року.

7) Опорожнена парохія буде обсаджена сталим парохом в рік по єї опорожненню.

8) Наколиби заходила потреба обсадження парохії сталим парохом перед скінченим роком, тоді обовязки завідателя для вдовиці приймає аж до кінця року вдовичого — парох з тим, що не є обовязаний ділити ся доходами з похоронів і вінчань.

9) Єсли не позістала вдовиця ані сироти, тоді відпадає рік вдовичий і оферту на аренду ґрунтів вносить сам завідатель, а поділ з зібраних плодів по стягненню коштів оброблення, обсіву і збірки має ділитися між завідателя і пароха pro rata temporis від 25. марта одного року до 24. марта слідуючого року за зворотом чиншу за аренду ґрунтів завідателем pro rata temporis.

10) Наколиби якась часть ґрунту ерекціонального не могла бути обсіяною, то може бути винаймлена на пасовиско за гроші, а тими грішми має зділатися поділ між інтересованих pro rata temporis.

11) Завідателі парохій суть обовязані провадити точні рахунки з обсіяних ґрунтів і зібраних плодів, після котрих мають в своїм часі наступити поділи.

Повищі приписи обовязують з днем оголошення.

Ч. 118/орд. Додаткова інструкція в справі доказів смерти супруга. — До інструкції оголошеної в Епар. Від. з р. 1919 Ч. II. стор. 23 в справі доказів смерти першого супруга при поновнім вінчанню повдовівшої сторони додаєсь слідуюче:

1) Поручаєсь Всч. ОО. Душпастирям оголосити в церкві, щоби всі особи, котрих рідня загинула в часі світової вій-

ни, а актів їх смерти правдоподібно нігде не записано, бо старання о видістання їх свідоцтв смерти суть безуспішні — повносили до Судів цивільних прошення о узнаннє дотичних осіб за померших. Належить поучити при тім парохіян, що повинні се зробити зі згляду на правні відносини їх до цивільних властий (в справах маєткових, спадкових) а також щоби вдови, коли будуть мати нагоду поновно вступити в стан супружий, непотребували вичікувати на рішення Судів, і через це поносити втрати моральні і матеріяльні.

2) До точки 3 (повні докази) на стор. 24 подаєсь слідуюче: Коли Душпастир отримає від сторони оречення Суду цивіль. о смерти дотичної особи, а не має певности, що Суд цив. опер своє оречення на певних доказах, то не належить надсилати до Епарх. Суду супр. лише само оречення з запитом, чи можна на підставі сего оречення припустити повдовівшу сторону до поновного вінчання, але треба від інтересованої особи вивідатись, яких свідків покликував Суд цив. до переслухання, і з тими свідками по зложенню присяги списати (після інстр. стор. 25 точ. 4) протоколи, які враз з ореченням Суду цив. і заподанєм гадки Душпастиря переслати до Епар. Суду суп. до порішення. Єсли Суд цив. опер своє рішення не на зізнаннях свідків а лише на якихсь урядових повідомленнях, то належить просити Суди о відписи тихже.

Прошення без докладного описання справи і без протоколів зізнань заприсяжених свідків будуть звернені безуспішно.

До прошення о узнання за помершого одного супруга, належить долучити свідоство їх вінчання.

До Епарх. Суду супр. можна вносити прошення о узнання дотичної особи за померщу аж тоді, коли Суд цив. видав в сій справі остаточне рішення.

До точ. Б. стор. 24.:

В польськім військовім Ур. пар.

1) в Перемишлі находяться метрики смерти слідуючих полків бувшої австр. угор. армії: піхоти: 9, 10, 40, 45, 77, 89, 90; уланів: 6 і 3, артилєр.: 2, 102, 24, 124, 59, 159; артилєр. форт.: 3, гірської 10, 24, кінної арт. 6. — Трену 10, Сапер. 10, Піонєрів 10, стрільців пол. 4, 14.

2) з Кракові (Dziekanat polowy D. O. G.) піх.: 1, 13, 20, 54, 56, 57, 93, 100, Уланів 1 і 2, Драгонів 12, Батал. стріль.

полевих 5, 13, 16, Саперів 1, Трен. 1, тяжка арт. 2, 5, 12 полев. арт. 5, 7, 12, 105, 112, 148, 155.

3) у Львові (Dziekanat D. O. G. ул. Францішканська ч. 3) піх.: 15, 24, 30, 41, 55, 58, 80, 95; Улан.: 4, 7, 8, 13; Арт.: 111, 130, 11, Батал. сапер. 11, трен. бат. 11, батал. стріль. пол.: 18, 27, 30, драгонів 9. До тих Урядів пар. можна удаватися по метрики смерти жовнярів що служили при тих полках.

В прошеннях порадно просити також о заподання, де находиться кадра ліквідаційна сего полку, єсли акту смерти не ма записаного в Ур. пар., бо кадра лікв. може також заподати, що сталось з дотичним жовняром.

До Відня можна удаватись по метрики смерти до польського уряду метрик воєнних Wien VII. Stiftskaserne III сходи I покій ч. 37—38.

Пригадуєсь Всеч. ОО. Парохам 1) що перед остаточним рішеннєм справи, невільно сторонам голосити оповідий; 2) що в прошеннях о узнання дотичної особи за помершу: а) справа має бути *основно* описана, б) свідки мусять бути заприсяжені (роту присяги належить долучити до протоколу), в) зазначити, що всі пошукування за метрикою смерти були безуспішні (залучити відповіди дотичних урядів.)

Ч. 1096. Пошукуєся метрики смерти Івана Лучковського. — „Микола Лучковський, обр. гр. кат., літ 42, с. бл. п. Івана і Йосифи Боярської, муж Марії з Пеленських, в р. 1915 в часі інвазиї російської виїхав фірою з Перемишля до Комарна і в дорозі пропав без вісти.

Жена пропавшого просить Всч. Уряди парохіяльні, передовсім на лінії Мостиска-Комарно, о переглянення метрикальних книг, чи в котрій з тих парохій не похоронено єї мужа і о ласкаве і прилюдне оголошення в церкві, чи хто не чув і не знає що небудь про него. Ласкаві вісти просить слати на адресу гр. кат. катедр. Уряду парохіяльного в Перемишлі.

За понесені труди і кошта зобовязуєся підписана винагородити з вдячностію.

Марія з Пеленських Лучковська

Ч. 42/Орд. Заява о. Льва Шумського. З початком 1919 р. в числї 23 і 24 „Станиславівскої Републики“ помістив я статю »З духом часу« незгідну з наукою католицької Церкви о Єї устрою. Статю сю в цїлости відкликую а за мимовільне і не зі злої волї здїлане згрішення отсим перепрошую.

Стрілки дня 27. січня 1921 р.

о. Лев Шумский
зав. парохії.

Ч. 954. — Іспитований церковний дяк Антін Ласовский перебуваючий в Самборі ул. Конарского 7. пошукує посади (по можности близше Самбора або Дрогобича). Кромі дяківства може провадити писарку громадску, крамницю або касу.

Ч. 43/Орд. — В справі звільнень від конкурсових іспитів.

Пригадуєть ся, що подання о звільнення від конкурсових іспитів можуть вносити лишень ті Отцї, що мають до цего всі услівія приписані Львівським Синодом — (Дод. XXXVII, т. XXXI).

Ч. 642. Обовязок зголошення вінкульованих на цїли церковні облїгаций австр. воєнної позички. — На основі рескрипту Намісництва з 29. січня 1921 Ч. $\frac{5597}{191}$|XI а взиваєся Всеч. Клир, щоби в речинци до 15. марта 1921 зголосив всі облїґації австр. воєнної позички чито вінкульовані на цїли парохій, церквей або богослужебних фондацій чито набуті за гроші скарбони церковної до реєстрації в своїх Урядах податкових зглядно в других місцях, вказаних в оповіщенню Ґенеральної Делеґатури Правительства з 11. січня 1921 уміщеного в ґазеті Львівській з 28. січня 1921 ч. 22.

Ч. 119/Орд. Взиває ся всїх ординаріятских ОО. відпоручників до шкільних окружних Рад, котрі до тепер єще не предложили Еписк. Ординаріятови справоздань зі своєї дїяльности в тих Радах за рік 1920, щоби здїлали це найдальше до кінця марта с. р. Ті ОО. відпоручники, що не предкладали тут справоздань від 1914, мають подати короткі справоздання також за тамті лїта.

II. ЧАСТЬ.

Додаток до Епарх. Відомостий.

До нинішних Епарх. Відомостий долучаємо другу часть в формі додатку. Так робити будемо і на будуче, коли цего окаже ся потреба.

Які звідомлення будуть могли найти місце у цій части нашого урядового часопису, Всеч. Отці згодом пізнають. В кождім случаю живий заклик до праці на Христовій ниві, розкриття нових середників для розбудження релігійного життя в нашім народі і межи священством, зглядно для відвернення від нього грозячих небезпек, буде можна поміщувати у цій части.

Ціль наша є: оживити духа у нашого, воєнним лихоліттям прибитого духовенства і затіснити звязь, яка його лучить зі своїм Епископом.

В справі товариств. Богато товариств і світських організацій звертаєть ся до Еписк. Ординаріяту з проханнєм о поручення Всеч. Духовенству їх акції збирання складок.

Еписк. Ординаріят буде поручувати відозви цих товариств; — при тім звертає однак увагу Всеч. Отців, що Всеч. Духовенство, єли дбає дійсно о свою повагу, мусить на перше місце класти свій обовязок старання ся о заспокоєння потреб дієцезальних, якими суть передівсім: духовний семинар, вдови і сироти по священиках, сироти дієцезальні приміщені через Тов. »Епарх. Поміч«, поміч для канцелярії Еписк. Консисторії і т. и.

Гадаємо, що це не потреба при тім пригадувати Всеч. Отцям, що всяка акція Всеч. Духовенства повинна бути ведена не осібняком, але спільно. Світські організації змагають все до того, щоби до своєї акції заангажувати Духовенство одинцем, як кажуть без »контролі« їх епископа, бо знають, що в цей спосіб можуть легче впрягнути священика у працю навіть за шкідливі для Церкви кличі, — від яких не є вільна майже жадна з теперішних світських організацій.

Так було все, так є тепер, так буде і по конець світа. Тому не дивувати ся нам цьому, але обережними бути

належить зі згляду на спасення власної душі. Бо історія Христової Церкви учить нас, як небезпечною грою для спасення душі священика є така праця одинцем. З конечности, здається несвідомо, так якось мимо волі, найде себе священик в рядах борців за »ідеали«, що ідуть часом в розріз не лишень з дісципліною, але навіть і з вірою католицької Церкви.

Не забуваймо отже, що в єдности сила!

Подяка за жертви для сиріт. Складаючи щиру подяку оо. Парохам і всім Жертводателям, що на наш поклик зложили в часї праздника Рождества Христового жертви на сироти, подаємо до відоми, що в найблизшім числі Епар. Відомостий буде оголошений виказ жертводателів і датків.

З російського православія. Відомо нам усім, яку пропаганду за росс. православієм розвивала Россія в нас і в Америці перед війною і в початках всесвітньої війни. Богато про се писалось, ще більше бачили ми і чули ми, тай дивом дивувались, звідки наразтак усі дотичні часописи і люде силувались між нашим народом защіпити духа церковного роздору. І, на жаль, не обійшлось без таких, що дались увести, обманути; находились і такі, що лем ждали догідної хвилі. На щастя однак і одних і других не було багато. Капітал, вкладаний у те підприємство, слабо рентувався. Всеж таки кириня була киринею. Аж ось воєнна доля загнала богато-пребогато наших людей до Россії, де могли з близька приглянутись »порядкам«, чистим обрядам росс. православної церкви. І диво! Навіть такі, що перше чули нахил до »русского православія«, приглянувшись йому в очи і в серце безпощадно його скритикували. А наш чоловік має змисл критичний. Одна лише величавість росс. церков йому запонувала; але більше нічо; навіть саме росс. правосл. духовенство бородате не подобалось йому; ані мертва відправа богослуження, ані мертві незрозумілі, казьонні і то дуже рідкі проповіди, ані нічо инше не могло заспокоїти релігійного почуття наших людей. І вони тужно зітхали з далекої неволї за своїми католицькими, нераз бідненькими церквами, але повними Христового Духа, Христової правди.

Довголітна й інтензивна наша праця не булаб так осві-

домила людей про мертву галузь схизматицької церкви, як се зробила війна.

Або в Америці. Яку там пропаганду ширила росс. православна міссія. А тепер? Сталося з нею те, що й з потоком, якого жерело висохне. Вибухла в Россії революція; керму державну захопили там елєменти, ворожі всякій церкві; тож і для православної міссії висохло жерело царських рублів, тай міссія розбилася; а щож з тими священиками, особливо з Галичини, які віддали були перше свої услуги сій русскій православній міссії? Ото як оден з них, о. Симеон Милянич, пише тут до своїх родичів: »Богато з нас покинуло росс. православну церкву, і вже від двох літ приступили ми до греко-католицької церкви«.

Так то Пастир добрий громадить ріжними способами, чудними дорогами до свого стада і ті вівці, що не належали, або відривались від Його двора, щоб усі єдино були, щоб було одно стадо і один Пастир!

ХРОНІКА.

Іменовання.

Комісарами до іспиту з религії при іспитах кваліфікацийних на учителів народних шкіл в учительскій семинарії іменовані:

Ч. 3685/20. Впр. о Іван Волосяньский парох в Сокалі для Сокаля. Ч. 7558. Всеч. о. Іван Цегелик декан і парох в Сторожах вел. для Санока. Всеч. о. Іван Каміньский декан і парох з Залісю для Рудника, Впр. о. Кипріян Хотинецкий декан і парох в Ярославі для Ярославія. Ч. 6068. Впр. і Всеов. Др. Василь Левицький пралат-схоліярх Капітули для Перемишля. Всеч. о. Іван Каміньский парох в Залісю для Кракова і Ряшова, Всеч. о. Володимир Дуркот. парох в Мисцовій для Ясла. Всеч. о. Теодор Мерена парох в Ріпнику для Коросна, Впр. о. Франц Рабій парох в Самборі для Самбора.

Іспитователями при повисших іспитах іменовані: Світ. Др. Роман Решетило катихит ґімн. в Саноці для Сянока, Всеч. о. Станислав Федорович катихит ґім. в Ярославі для

Ярославя, Всеч. о. Нікіта Булик парох в Дубні для Рудника, Всеч. о. Захарій Лехицкий катехит жін. ґімн. в Перемишлі для Перемишля. Ч. 3685. Всеч, о. Алексій Грицик катихит учительської семинарії в Сокалі для Сокаля, Ч. 6068. Всеч. о. Іван Уруский парох в Кракові для Кракова, Всеч. о. Йосиф Лозинський завідатель парохії в Волицек. для Ясла, Всеч. о. Богдан Поляньский парох в Яблониці польскій для Коросна, Всеч. о. Андрій Пшепюрский парох в Тарнавці для Ряшова, Всеч. о. Михаїл Ортиньский катихит учительскої семинарії в Самборі для Самбора.

Ординаріятскими шк. Комісарями іменовані:

Ч. 4447. Всеч. о. Василь Полянский парох в Судовій Вишни і Ч. 6086. Всеч. о. Іван Косоноцкий парох в Никловичах для шкіл деканату Судововишеньского, Ч. 5977. Всеч. о. Володимир Вербенець парох в Берегах долішних для шкіл деканату Устрицького.

Ч. 6938. Всеч. о. Іван Косоноцкий парох в Никловичах іменований дійсним деканом Судововишеньскім. Ч. 7850. Всеч. о. Даниїл Бодревич ім. деканом Порохницким на місци увільненого на власне прошення Всеч. о. Антонія Диґдалевича пароха в Полнятичах.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 7042. Всеч. о. Яків Війтович на парохію Боднарка. Ч. 7044. Всеч. о. Володимир Мохнацкий на парохію Тилич. Ч. 7045. Всеч. о. Даниїл Полошинович на парохію Ришкова воля. Ч. 7055. Всеч. о. Маріян Мишковский на парохію Перегримка. Ч. 7215. Всеч. о. Евген Сембратович на парохію Бахів. Ч. 7258. Всеч. о. Василь Мацюрак на парохію Попелі. Ч. 7601. Всеч. о. Пантелеймон Малецкий на парохію Ріпчиці. Ч. 7873. Всеч. о. Василь Кункевич на парохію Прусік. Ч. 7874. Всеч. о. Матвій Хомань на парохію Лежайск. Ч. 8103. Всеч. о. Іван Грабець на парохію Висоцко вижне. Ч. 8405. Всеч. о. Петро Мазяр на парохію Розсохи. Ч. 181. Всеч. о. Григорій Хрущ на парохію Шоломиничі. Ч. 629. Всеч. о. Роман Ісайчик на парохію Середне велике. Ч. 630. Всеч. о. Йосиф Бадан на парохію Завадка дек. Вис. Ч. 653. Всеч. о. Теодор Заболоцкий на парохію Мігова. Ч. 652. Всеч. о. Стефан Козбур на парохію Ясінка масьова. Ч. 627. Всеч. о. Петро Лазурко на парохію Сливниця. Ч. 651. Всеч. о. Іван Волошиньский на

парохію Сущиця вел. Ч. 749. Всеч. о. Омелян Марчак на парохію Боянець. Ч. 1233. Всеч. о. Станислав Гарасовський на парохію Себечів. Ч. 1232. Всеч. о. Володимир Кміцикевич на парохію Улицко. Ч. 1230. Всеч. о. Іван Калимон на парохію Кривча. Ч. 1234. Всеч. о. Матвій Демчук на парохію Кукизів. Ч. 1231. Всеч. о. Стефан Федоронько на парохію Нагірці.

Завідательства одержали:

Ч. 6438. Всеч. о. Александер Стеранка в Гладишові з доїзджаючим в Смереківци.
Ч. 6912. Всч. о. Лев Тиховський в Лімній деканату Добром.
Ч. 3864. Всеч. о. Любомир Шарко в Честинях.
Ч. 6991. Всеч. о. Андрій Бардаховський в Кривім д. Біцкого.
Ч. 7156. Всеч. о. Василь Рудавський в Лопушанці хом.
Ч. 7215. Всеч. о. Андрій Трешневський в Іскані.
Ч. 7882. Всеч. о. Володимир Титар в Сіняві д. Сяніцького Всеч. о. Володимир Микулович в Буцеві дек. перем. загор.

Сотрудництва одержали:

Ч. 7061. Всеч. о. Юлїян Плешлевич в Потеличи. Ч. 7099. Всеч. о. Михайло Вовчик в Тарнавці. Ч. 7209. Всеч. о. Михаїл Попіль в Самборі. Ч. 7211. Всеч. о. Юліян Боберский в Сяноцї. Ч. 7874. Всеч. о. Евген Ломницкий в Лежайску. Ч, 7827. Всеч. о. Павло Процько в Ричигові. Ч. 7906. Всеч. о. Йосиф Добряньский сам. в Постолові.

Померли:

о. Дмитро Ґабла парох в Радошицях пом. 16. XII. 1920. о. Ігнатий Гвоздович парох в Бірчи пом. 28. XII. 1920. о. Евгений Омеляньский парох в Бутинах пом. 9. I. 1921. о. Алексїй Викович парох в Ольхівцях пом. 11. I. 1921. о. Леонтій Манастирский парох в Загірю (дек. Ком.) пом. 27. I. 1921. Всв. і Впр. **О. Іван Войтович** пралат Архідіякон і декан перем. катедр. Капітули дня 4. марта 1921.

Душі їх поручають ся молитвам Всч. Клира.

о. Стефан Мацюрак — Канцлер.

† ЙОСАФАТ — Епископ.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишли.